

tagelse vilde betyde, at der blev lagt Sten i Vejen for Lovforslaget, og vi vil ikke paatage os Ansvaret derfor ved at give dette Forslag vor Stemme. Jeg taler vel at mærke her om den Situation, som foreligger i Øjeblikket, ikke om den Situation, som kommer til at foreligge, naar hele Ejendomsskyldloven i en sandsynligvis ikke fjern Fremtid kommer til at foreligge til Revision. Jeg ser ikke rettere, end at skulde der i dette Øjeblik være Tale om en Forøgelse af det afgiftsfrie Beløb, vilde det være nødvendigt at bibeholde det samme Princip som i den hidtilgældende Lov med visse Grænser, nedenfor hvilke Fradraget gjaldt i sin fulde Udstrækning eller kun gjaldt til en vis Grad, og ovenover hvilke det faldt bort, og at man saa selvfølgelig flyttede disse Grænser betydeligt op over de nuværende 8,000 Kr. og 12,000 Kr. Det vilde ikke gøre Loven lettere at haandtere og praktisere, men det vilde paa den anden Side garantere, at der naaedes, hvad der skulde naas: at det blev de mindre Besiddere og ikke de noget større Besiddere, der kom til at nyde Fordel af Fradraget. Et saadant Forslag foreligger imidlertid ikke og kunde ret vanskeligt tænkes gennemført, og vi kan derfor ikke give det af det ærede Medlem fra Sæby stillede Ændringsforslag vor Stemme. Det Forslag, vi tilraader at stemme for, er fremgaaet af et Kompromis. Vi har maattet resignere paa nogle Punkter, som man fra andre Sider har maattet resignere paa andre Punkter, men vi forbeholder os selvfølgelig, naar den samlede Revision af Ejendomsskyldloven foreligger, at stille betydeligt mere vidtgaaende Ændringsforslag. I Øjeblikket kan jeg kun anbefale at stemme mod det af det ærede Medlem fra Sæby stillede Underændringsforslag og at stemme for Forslaget, som det indstilles enstemmigt fra alle Partier i Udvalget, og samtidig udtaler jeg Ønsket om, at Lovforslaget maa blive saa tidligt færdigt, ikke blot her fra Folketinget, men fra den samlede Rigsdag, at det maa kunne løse den Opgave, det skal løse.

Starcke: Ved første Behandling af dette Lovforslag udtalte jeg, at Lovforslaget for mig faldt i to Stykker, af hvilke det første angik en virkelig Forøgelse af Skattebyrden i Landet og det andet en Prøvevurdering, som jeg naturligvis ser paa med den største Sympati. Det første ser jeg derimod ikke paa med Sympati. Den Forøgelse af Skattebyrden, som ved den nye Lov opnaas, mener jeg

falder saaledes, at selv om Lovens Forudsætninger derved bliver gjort Fyldest, og selv om enkelte Uretfærdigheder, som de stadig stedfindende Omvurderinger efterhaanden skaber, fjernes, er den opnaaede Skatteforøgelse i Virkeligheden af en saadan Art, at man ikke bør række Haand til den.

Det har undret mig noget at høre Ordføreren for Udvalget slaa paa, at Ejendomsskylden i sin Tid traadte i Stedet for Hartkornsskatterne, og at vi ikke fra den Side, som ønsker Skatten lagt over paa Jorden, kunde ønske yderligere at reducere det Beløb, som den Gang traadte i Stedet for Hartkornsskatterne. Men jeg vil bestemt hævde, at der er en himmelvid Forskel imellem Hartkornsskatterne og den nuværende Ejendomsskyld, og at jo mere vi fra alle Sider finder Ejendomsskyldskatten uretfærdig netop som en Skat, der er lagt paa Arbejdet i Stedet for paa Jorden, desto mere maa vi sætte os imod, at denne Skat vokser yderligere, uden at der i og for sig er Nødvendighed derfor. Netop fordi jeg i saa høj Grad beklager, at man i sin Tid gik bort fra det Princip, der ligger i Hartkornsskatterne, vil jeg nødig være med til at forøge den Skattebyrde, som ved Ejendomsskylden er lagt paa Landet, og som navnlig fortrinsvis er lagt over paa de Ejendomme, hvor Arbejdsværdien er størst, hvor Husene tæller i Forhold til Jordtilliggendet det meste, med andre Ord, paa de smaa Ejendomme.

Prøvevurderingen vil jeg gerne have, og jeg vil derfor selvfølgelig ikke i og for sig lægge alt for store Hindringer i Vejen for Lovforslaget. Jeg vilde ogsaa indskrænke mig til at sige, at de Tankegange, som egentlig skulde frem her fra dem, som anbefaler, at Staten skulde faa forøgede Indtægter ved denne Omvurdering af Grundværdier, egentlig ikke burde være en Billigelse, men en Beklagelse. Der kan være Sten, man ikke kan komme udenom paa sin Vej, men at finde det retfærdigt i dette Øjeblik at komme med et nyt Skattepaalæg, og at dette Skattepaalæg lægges saaledes, at det rammer netop dem, hvor det ikke skulde ramme, synes jeg ikke, man under nogen Forudsætning kan gøre.

Det ærede Medlem fra Æbeltøft (N. Neergaard) har jo ved det forelagte Ændringsforslag faaet den Ændring gennemført, som blev antydet her under Sagens første Behandling, og faaet Fradragsreglerne formet saadan, at de er mere til-